

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ing. R. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Bockem
sídlem Lidická 613, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **J. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem,
sídlem Horní 1642/55a, 700 30 Ostrava-Hrabůvka

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 12598/2020 ze dne 22. 1. 2020, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 2. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 12598/2020 ze dne 22. 1. 2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „MMFM“) č. j. MMFM 30308/2019 ze dne 22. 2. 2019.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákona o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jichž se měl dopustit tím, že dne 1. 10. 2017 v 15.09 hod. v obci Řepiště na ul. Mírové na čtyřramenné průsečné křižovatce silnice II. třídy č. 477 s místními komunikacemi ulic Vinohradská a Zemědělská ve směru od obce Lískovec řídil motorové vozidlo BMW 525 r. z. X a při odbočování vlevo z hlavní pozemní komunikace na vedlejší pozemní komunikaci nedal přednost v jízdě protijedoucímu motorovému vozidlu Suzuki GSR 600 r. z. X, čímž došlo ke střetu. Při dopravní nehodě došlo ke zranění J. Š. – otřes mozku, zlomenina levé kosti loketní s posunem a nutností operační revize, zlomenina báze 1. záprstní kůstky pravé ruky s posunem a nutností operační revize, oděrky kůže horních končetin a levého kolene. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobci byla uložena též povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. Dále byl týmž rozhodnutím uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu J. Š. (osoba zúčastněná na řízení), jehož se měl dopustit na témže místě v téže době, kdy směrem na obec Lískovec řídil motorové vozidlo Suzuki GSR 600 r. z. X nedovolenou rychlostí a po spatření protijedoucího motorového vozidla BMW 525 r. z. X, které začalo odbočovat, narazil do levého předního rohu tohoto vozidla; nejvyšší dovolenou rychlost překročil nejméně o 29 km/h. Byla mu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce ve své žalobě předně namítá pochybení správních orgánů ohledně skutkových zjištění, která má dílem za nesprávná a dílem za neúplná. Žalobce namítl, že správní orgány nevyslechly svědky P. M., P. J. a znalce K. Dále uvedl, že znalecký posudek připouští dvě varianty nehodového děje, přičemž varianta pravděpodobnější, kterou vzal za základ i žalovaný, je podporována toliko jedním svědkem Č., kdežto druhou variantu podporuje tvrzení minimálně tří osob – žalobce, spolujezdkyně žalobce a svědka D. (nacházel se ve vozidle na vedlejší ulici v místě dopravní nehody). Žalovaný dle žaloby svévolně označil svědka D. za nevěrohodného jen proto, že uvedl, že jeho matka nehodu neviděla, ač to dle subjektivního názoru žalovaného není možné. Žalovaný se dále dle žalobce nevypořádal s rozpory mezi výpovědi svědka Č. a tím, co uvedl pan J. a nesprávně dovozoval rozpory ve výpovědi svědka D. Nesprávně též hodnotil znalecký posudek, kdy zejména neaplikoval zásadu *in dubio pro reo*. Žalobce je přesvědčen, že hlavní příčinou dopravní nehody byla vysoká rychlost motocyklisty, kdy v místě nehody platí značka s doporučenou rychlostí 40 km/h. Žalobce následně poukázal i na otázku vznesenou ve znaleckém posudku, zda byl

žalobce v místě nehody povinen předpokládat, že relativně dosti vzdálený pomaleji jedoucí autobus ještě může být předjet někým podstatně rychleji jedoucím, než je v místě povolený limit. Při hledání odpovědi na tuto otázku správní orgány nerespektovaly judikaturu, a to zejména usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 593/2007 a dále nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3159/15 (ohledně principu omezené důvěry v dopravě). Žalobce akcentoval, že podle závěrů znaleckého posudku by ke střetu nedošlo, pokud by motocykl jel předepsanou rychlostí. Závěrem žalobce poukázal i na průtahy v řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce, osoba zúčastněná na řízení

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 5. 2020 navrhuje zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud se týče zjišťování skutkového stavu, trval žalovaný na tom, že pokládá výslech svědka J. za nadbytečný, neboť jízdu motocyklu před střetem svědek neviděl. Reprodukce toho, co uváděly osoby na místě nehody, policisty, nelze použít jako důkaz. Výpovědi svědka Č. nejsou rozporné, zatímco svědek D. se ve výpovědi odchyluje od toho, co uváděl při podání vysvětlení, a navíc nemá neutrální vztah k žalobci, který je známým jeho otce. Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 853/2007 nemá pro věc význam, neboť tam byl soud v opačné situaci, kdy rušil zprošťující rozhodnutí. K hodnocení důkazů pak uvedl, že znalec skutečnost vypovězenou svědkem D. označil za krajně nepravděpodobnou a zřejmě technicky nepřijatelnou. Při rozhodování o přestupku správní orgán nezkoumá míru zavinění jednotlivých viníků nehody, ale jen to, zda obviněný z přestupku porušil svou povinnost, zda je toto porušení zaviněné a v jaké formě, a jaký následek toto porušení vyvolalo. V projednávané věci by k nehodě nedošlo ani kdyby žalobce dal přednost v jízdě, ani kdyby J. Š. jel nejvyšší dovolenou rychlostí. Žalovaný poukázal na to, že obecně má povinnost dát přednost v jízdě vyšší váhu než povinnost nepřekračovat nejvyšší dovolenou rychlost. K nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 893/2007 a 5 Tdo 1173/2004, pak v nich nejde skutkově o obdobnou situaci, jak v nynější věci, neboť tam bylo řešeno nedání přednosti řidičem vjíždějícím z vedlejší komunikace na komunikaci hlavní; nadto z uvedených rozhodnutí plyne, že překročení rychlosti, které zabrání dát přednost v jízdě má být větší o 70 %, kdežto v projednávaném případě to bylo jen 60 %. Naopak žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 91/2012-62 a tam citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 38/2009, dle něhož přednost v jízdě řidiče nezaniká tím, že tento jede nedovolenou rychlostí a kde je vysloveno, že povinnost dát přednost v jízdě je kvalitativně vyšším stupněm povinnosti než povinnost dodržet stanovený rychlostní limit. Od uvedené zásady je možno se odchýlit jen v extrémní situaci, kdy v důsledku vysoké rychlosti vozidla jej řidič druhého vozidla uvidí až ve chvíli, kdy není reálné, aby mu dal přednost. Taková extrémní situace v projednávané věci dle názoru žalovaného nenastala.
5. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 2. 7. 2020, v níž setrval na své procesní pozici.
6. Do řízení vstoupil v postavení osoby zúčastněné J. Š., který se k věci samé nevyjádřil.

IV. První rozsudek krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu a následná vyjádření účastníků řízení

7. Krajský soud rozsudkem č. j. 59 A 5/2020-73 ze dne 17. 5. 2022 napadené rozhodnutí zrušil. Dospěl k závěru, že i ze skutkového stavu, který vzal za základ svého rozhodování žalovaný, plyne, že žalobce nezavinil střet vozidel, který mu byl kladen za vinu, neboť při vjezdu do křižovatky správně vyhodnotil situaci a následně se věnoval odbočovacímu manévru a nelze mu klást za vinu, že přitom nezaznamenal a náležitě nevyhodnotil zúčastněnou osobu, která se k němu přiblížila zpoza horizontu nedovolenou rychlostí.
8. Ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 7 As 115/2022-19 ze dne 21. 7. 2023 rozsudek Krajského soudu zrušil. Dospěl k závěru, že žalobce řádně nesledoval situaci v provozu a motocykl, jehož řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost, žalobci neznemožnil splnit jeho povinnost dát přednost v jízdě.
9. Žalovaný soudu přípisem ze dne 1. 9. 2023 sdělil, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání.
10. Žalobce v podání ze dne 11. 9. 2023 rovněž sdělil, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, a uvedl, že Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku flagrantně odklonil od předmětné judikatury své i Ústavního soudu.

V. Nové posouzení věci krajským soudem

11. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Dne 1. 10. 2017 v 15:09 došlo v Řepištích na ul. Mírové na čtyřramenné průsečné křižovatce silnice II. třídy č. 477 s místními komunikacemi ulic Vinohradská a Zemědělská k dopravní nehodě, při níž narazil motocyklista J.Š. do odbočujícího automobilu žalobce. Místo nehody bylo Policí ČR ohledáno a byla pořízena fotodokumentace. Ve věci byly zahájeny úkony trestního řízení proti žalobci pro podezření z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti. Vysvětlení podali žalobce, M. T. (spolujezdyně žalobce), J. Š. (řidič motocyklu), Z. Č. (řidič autobusu), P.J.(chodec na ul. Vinohradské), R. D. (řidič automobilu na ul. Vinohradské). Ve věci byl přibrán znalec Ing. J. K., který se vyjádřil k technickým příčinám nehody, rychlosti jízdy obou vozidel, možnosti zabránění srážce s ohledem na reakce řidičů a jejich vzájemnou viditelnost a případný vliv technických závad na vznik dopravní nehody; dále byl přibrán znalec MUDr. P. H., Ph.D., který se vyjádřil ke zranění a léčbě J. Š. Na základě výše uvedeného prověřování policejní orgán dne 1. 3. 2018 odevzdal věc Magistrátu města Frýdku-Místku k projednání žalobcova jednání jako možného přestupku. MMFM zahájil oznámeními ze dne 6. 4. 2018 řízení o přestupcích žalobce a J. Š. Ve věci proběhla ústní jednání. V jejich rámci byli vyslechnuti svědkové R. D. a Z. Č. Dne 26. 9. 2018 proběhlo ohledání na místě nehody. MMFM ustanovil znalce Ing. P. K. k doplnění jeho posudku. Znalec konstatoval, že svědek Č. pouze upřesnil pozice autobusu a motocyklu během předjíždění a jeho varianta je pravděpodobná a technicky přijatelná; pokud se týče výpovědi svědka D., tuto označil za krajně nepravděpodobnou a zřejmě technicky nepřijatelnou. Ve verzi dle svědka Č. měl žalobce možnost motocykl registrovat nejpozději na vzdálenost 187 metrů (160 m od místa střetu), tj. v čase -7 s před střetem. Motocykl se dle znalce blížil k místu nehody rychlostí jízdy kolem 79 až 87 km/h nebo i mírně vyšší a ke střetu došlo při rychlosti 69 až 77 km/h. Dopravní nehodě bylo možno zabránit, pokud by žalobce pozorně sledoval protisměr hlavní silnice a po spatření motocyklisty zastavil a nezkřížil mu dráhu, znalec k tomu uvedl: „...je otázkou jinou než technickou, zda byl povinen předpokládat, že relativně dosti vzdálený pomaleji jedoucí autobus ještě může být předjet někým podstatně rychleji jedoucím, než je v místě povolený limit.“ Znalec dále uvedl, že ke střetu by nedošlo,

pokud by motocyklista jel předepsanou rychlostí 50 km/h, neboť za takové situace by odbočující automobil stihl z místa nehody odjet, takže by motocyklu nepřekážel. V prvostupňovém rozhodnutí č. j. MMFM 30308/2019 ze dne 22. 2. 2019 vzal MMFM za skutkový základ výpověď svědka Č. vyhodnocenou znaleckým posudkem. Pokud se týče zavinění žalobce, dovodil u něj vědomou nedbalost, neboť tento se řádně při odbočování vlevo nepřesvědčil, zda v protisměru nejede vozidlo, ač tak měl a mohl učinit. Tresty uložil žalobci správní orgán na samé spodní hranici zákonné sazby (pokuta 25 000 Kč a zákaz činnosti v délce 12 měsíců). Proti rozhodnutí MMFM brojil žalobce odvoláním ze dne 11. 3. 2019, v němž namítal nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění a jejich nesprávné hodnocení, jakož i nesprávné právní posouzení věci. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
13. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
14. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
15. Podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnaných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen, a cyklistům jedoucím v jízdním pruhu pro cyklisty.
16. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a písm. h) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě, jakož i tím, že způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.
17. Podle § 15 odst. 1 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění.
18. Soud se zabýval nejprve námitkami ohledně pochybení při zjišťování skutkového stavu.
19. Žalobce předně namítal, že ve věci přicházely v úvahu dvě varianty nehodového děje, přičemž ten, který vzaly za prokázaný správní orgány, byl podporován toliko výpovědí jediného svědka Č., kdežto druhá varianta (příznivější pro žalobce) byla podporována jeho výpovědí, výpovědí jeho spolujezdkyně a svědka D. K uvedené námitce soud uvádí, že s touto se již přesvědčivě vypořádaly správní orgány. Předně svědek Č. je na rozdíl od ostatních ve věci osobně nezainteresován, jako řidič autobusu měl dobrý výhled a znalec jeho verzi považuje za souladnou s technickými údaji, které obstaral; naproti tomu verzi svědka D. považuje za krajně nepravděpodobnou a zřejmě technicky nepřijatelnou. Pokud

se týče rozporu ve výpovědi svědka Č. ohledně místa, kde jej začal motocyklista předjíždět, pak drobná odchylka v jeho výpovědi byla vyprovokována sugestivní otázkou zástupce žalobce („...předjížděl vás motocykl přes plnou čáru?“), přičemž odpověď i tak nebyla jednoznačná („Myslím, že ano.“) Pokud se týče nevyslechnutí svědka J., žalovaný přesvědčivě zdůvodnil, že tento měl zakrytý výhled, a nemohl pozorovat sporný děj před kolizí vozidel. Soud rovněž aprobejuje postup správních orgánů, kteří nevyslechli policistu k tomu, co měli uvádět svědkové nehody, neboť zprávám z doslechu obecně nelze přikládat důkazní váhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 81/2011-147 ze dne 29. 12. 2011). V podrobnostech pak ohledně hodnocení podkladů pro učinění závěru o skutkovém stavu soud odkazuje na obsah rozhodnutí správních orgánů.

20. Pokud se týče námitky průtahů v řízení, tato z povahy věci nemůže mít sama o sobě vliv na správnosti rozhodnutí.
21. Pokud se týče posuzování příčinného vztahu mezi následkem dopravní nehody a jejímu příčinami, toto se odvíjí od zásady, že příčinou je každý jev, bez něhož by jiný jev buď vůbec nenastal, anebo by nenastal způsobem, jakým nastal. Z tohoto hlediska byly jako technické příčiny nehody správně vyhodnoceny jak vysoká rychlost zúčastněné osoby, tak i nedání přednosti v jízdě ze strany žalobce. Pokud však má vývoj příčinné souvislosti založit přestupkovou odpovědnost fyzické osoby, musí být zahrnut zaviněním; zavinění totiž musí pokrývat všechny znaky charakterizující objektivní stránku přestupku. Jak vyslovil Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí sp. zn. 2 Tz 10/80 ze dne 18. 11. 1980, publ. pod č. Rt 20/1981, „*při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Pro pachatele nepředvídatelný příčinný průběh není tedy v zavinění obsažen a pachatel neodpovídá za následek, který takto vzejde.*“ K možnostem předvídatelnosti ze strany řidiče ve vazbě na jeho zavinění v okolnostech silniční dopravy se vyslovil Nejvyšší soud ČR v usnesení sp. zn. 3 Tz 182/2001 ze dne 6. 9. 2001, publ. pod č. Rt 43/2002, kdy uvedl, že „*hranice okolností, jež řidič může či nemůže předvídat, nelze vymezovat v hypotetické rovině (neboť pak by musel předvídat v podstatě cokoliv), ale je zapotřebí vždy vycházet z existujících objektivních okolností vyplývajících z určité dopravní situace, která může být charakterizována celou řadou faktorů (tj. určitým místem, povahou komunikace, chováním dalších účastníků silničního provozu, povětrnostními podmínkami apod.). Takové okolnosti řidič vnímá svými smysly a může je pak hodnotit podle svých řidičských znalostí i dalších subjektivních dispozic. Z hlediska nedbalostního zavinění (...) to znamená, že kromě míry povinné opatrnosti vyplývající z ustanovení pravidel silničního provozu zde existuje i subjektivní vymezení, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je pachatel (řidič) schopen vynaložit v konkrétním případě. Přitom o zavinění z nedbalosti může jít jen tehdy, pokud povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně.*“
22. V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud závazně zhodnotil žalobcovo zavinění v návaznosti na skutkový stav takto: „*V nyní posuzované věci se jednalo o rovný přehledný úsek silnice a byl slunečný jasný den. Zdejší soud souhlasí se stěžovatelem, že vzdálenost 187 m a doba 7 sekund je za daných okolností dostatečně dlouhá, aby žalobce nejen spatřil protijedoucí motocykl, který již ukončil předjíždění autobusu a nacházel se na své pravé polovině vozovky, ale současně aby i vyhodnotil rychlost motocyklu a aby přiměřeně reagoval, tj. aby nezahlávil samotné odbočování či v něm nepokračoval. Je sice pravdou, že řidič motocyklu jel vyšší rychlostí, než která byla v daném úseku maximálně povolena (50 km/h), ale jeho zjištěná rychlost (min. 79 km/h) nebyla natolik »extrémně« vysoká, aby prakticky znemožnila žalobci jedoucímu po hlavní silnici a odbočujícímu vlevo na vedlejší silnici splnit jeho povinnost dát přednost v jízdě protijedoucímu*

motocyklu. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že žalobce situaci v přímém směru jízdy na hlavní silnici kontroloval naposled 6 sekund před střetem a nadále sledoval pouze situaci na vedlejší silnici (ulice Vinohradská), kam hodlal odbočit a kde se nacházelo vozidlo řízené svědkem D. Uvedenému zjištění odpovídá i tvrzení žalobce, který ve správním řízení uvedl, že motocykl viděl až v momentu těsně před nárazem, a proto již nestihl nijak reagovat. K tomu žalobce dodal, že nebyl oslněn sluncem a že to pro něj byla přehledná situace, navíc místo dopravní nehody dobře zná, jezdí tudy denně (viz úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 13. 10. 2017). Z uvedeného je zřejmé, že žalobce řádně nesledoval situaci v provozu, zejména dostatečně nesledoval provoz v protisměrném jízdním pruhu. Nelze proto souhlasit se závěrem krajského soudu, že se jednalo o výjimečnou situaci, kdy by jednání řidiče motocyklu, který měl přednost v jízdě a překročil nejvyšší povolenou rychlost, znemožnilo žalobci splnit povinnost dát přednost v jízdě protijedoucímu motocyklu.“

23. Z uvedeného plyne, že v projednávané věci nenastaly okolnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od obecné zásady, že základní příčinou střetu vozidel je nedání přednosti v jízdě i v případě, že vozidlo požívající přednosti v jízdě překračuje nejvyšší dovolenou rychlost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 91/2012-62 ze dne 20. 12. 2012).
24. Krajský soud byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, musel se jím řídit a nezbylo mu než uzavřít, že žaloba je nedůvodná. Proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
26. Osobě zúčastněné na řízení soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Kasační stížnost je možno podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 21. března 2024

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

